

[Søren P. Larsen.]

er et Krav, der sagligt set kan underbygges og begrundes, naar et saadant Forslag til sin Tid bliver fremsat her i Rigsdagen. Den højtærede Socialminister har givet Udtryk for, at hele det Udvalg, som Socialministeren har nedsat angaaende Socialreformen, og af hvilket jeg var Medlem, har været enigt om, at Spørgsmaalet skal ligge og vente, indtil vi ser, hvorledes det gaar med de af den højtærede Indenrigsminister bebudede Forslag. Jeg var ogsaa klar over, at den højtærede Socialminister har givet Udtryk for det samme paa Sogneraadforeningernes Møde, og nu hørte jeg, at det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen drog det frem i Forbindelse med det Interview, jeg har givet „Fyns Tidende“.

Naar den højtærede Socialminister har givet urigtige Meddelelser om det Forhold, skyldes det ganske givet den Omstændighed, at han ikke paa nærværende Tidspunkt har haft tilstrækkeligt Kendskab til, hvorledes hele denne Sag har udviklet sig i Sommer, og jeg har før her i Salen opfordret den højtærede Socialminister til at offentliggøre den Betænkning, der er afgivet af det nævnte Udvalg. Den højtærede Socialminister afviste mit Krav. Jeg gentager det, for jeg er ikke tjent med, at Ministeren giver urigtige Oplysninger om min Stilling i Udvalget.

Jeg kan sige her, at jeg har skrevet en Særbetænkning, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den højtærede Socialminister, naar han bliver bekendt med Forholdet, vil indrømme, at hans Meddelelse har været givet uden tilstrækkeligt Kendskab til Forholdet. Jeg opfordrer derfor, som sagt, Ministeren til at offentliggøre Betænkningen, der er ingen, der kan være tjent med, at der dannes sig en forkert Opfattelse af, hvordan det virkelige Forhold er. Denne Særbetænkning har jeg ikke overgivet Offentligheden endnu, men skal jeg vedblivende udsættes for det ene og det andet Sted at blive slaaet i Hartkorn med det Flertal, som bøjede sig for Ønsket om at stille Sagen i Bero, saa siger jeg til Ministeren: Lad os faa Betænkningen offentliggjort, der er ingen Grund til Hemmelighedskræmmeri; det fører kun til urigtige Fremstillinger.

Blandt andre Spørgsmaal, der er drøftet, er Spørgsmaalet om Kommnehjælpen. Efter at den højtærede Minister her i Salen har erklæret, at det er et Spørgsmaal, som trænger sig paa, og som skal tages op til Undersøgelse og Prøvelse i Ministeriet og det af Ministeriet nedsatte Udvalg angaaende

Socialreformen, kan jeg kun sige, at det burde sikkert være gjort for lang Tid siden. Naar man i Ministeriets Meddelelse til Rigsdagen giver Oplysning om, at Kommnehjælpen er vokset op paa 57,7 Mill. Kr. og i Forbindelse med Fattighjælp og Særhjælp naar et Beløb for 1934—35 af 63,3 Mill. Kr., burde Socialministeriet ganske givet for længst have taget dette Spørgsmaal op paa eget Initiativ.

Jeg er ikke tilfreds med, at det bliver taget op nu, og jeg føler mig overbevist om, at man dér har rørt ved et Problem, som rækker længere og har en saglig Begrundelse. Jeg tænker her paa „Danmarks kommunale Efterretninger“ for 3. Oktober 1935, hvor en Indsender har gjort opmærksom paa dette Spørgsmaal; en indsendt Artikel giver Udtryk for, at det maa være af den største Interesse, at Socialministeriet offentligt vil tilkendegive sit Syn paa det her rejste Spørgsmaal, ikke mindst med Hensyn til, i hvilket Omfang en aktiv Optræden af de sociale Udvalg maa anses for paakrævet. Det var „Danmarks kommunale Efterretninger“ for Oktober 1935; siden da er der sikkert kommet mere frem angaaende dette Spørgsmaal.

Vi maa have Spørgsmaalet endeligt klaret; Ministeriet kan ikke vedblivende se dette kæmpemæssige Beløb fosse ud over Landet uden ogsaa samtidig at tage i Betragtning, at man faar klarlagt, hvorledes den administreres ude omkring i Kommunerne, om man tager tilbørligt Hensyn til de Lovbestemmelser, som er fastlagt i Socialreformens Forsorgsafdeling, §§ 293—307. Alle disse Forhold maa selvfølgelig nærmere undersøges og klarlægges.

Den højtærede Indenrigsminister har besvaret mit Spørgsmaal om, hvad man vilde gøre over for Kommunerne i Perioden, indtil Forslaget til en Nyordning af Skattevæsenet, som Indenrigsministeriet har tumlet med, kunde komme til at bringe Lettelser for Kommunerne. Jeg føler mig nu overbevist om, at det vil strække et godt Stykke Tid ud, inden Virkningerne af et saadant Lovforslag vil give sig til Kende, saa meget mere som der intet forlyder om, at Indenrigsministeriet er ved Enden af sine Overvejelser og kan fremsætte Lovforslag her i Tinget. Og det Lovforslag om en Udligning imellem Kommunerne, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat — 6 Mill. Kr. tror jeg det drejer sig om til de daarligst stillede Kommuner —, anviser efter min Opfattelse et alt for ringe Beløb til disse over for den store Opgave